

Arrest

nr. 176 933 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 5 oktober 2015, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwante in de neergaande lijn.

Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris), onder een bijlage 20, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.10.2015 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: E. O.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 22.06.1992

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis § 2, 3°: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen..'

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Gelet dat uit de in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' dd. 12.08.2015 blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd op 18.11.2011, ruim 20 jaar na de eigenlijke geboorte van betrokkene, en gelet dat dit document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, zodat er geen rekening mee kan worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming, kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend.

Het voorgelegde 'verification of birth certificate' dd. 14.08.2015 en de verklaring op eer vanwege de moeder van betrokkene dd. 26.08.2015 doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe visumaanvraag.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Voorts stelt de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"I. Eerste middel : Schending van het art. 27 W.I.P.R., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is

b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);

c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen geen rekening kan worden gehouden, toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking. Uit de bestreden beslissing blijkt al evenmin of verweerder het door verzoeker neergelegde "verification of birth certificate" en verklaring op eer vanwege verzoekers moeder aan een authenticiteitsonderzoek heeft onderworpen.

In elk geval blijkt niet uit de beslissing waarom voormelde stukken niet (mede) kunnen weerhouden worden als bewijs van verwantschap.

3.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

4.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

5.

Verzoeker wil verwijzen naar ondermeer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101 en dd. 26.10.2015 nr. 155 239 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen niet voldoet aan het art. 27 WIPR, geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 27 van het wetboek IPR, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Bovendien zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat de bestreden beslissing geenszins afdoende gemotiveerd zou zijn, nu ze enkel is gesteund op het feit dat de geboorteakte dat wordt voorgelegd om de bloedverwantschap aan te tonen laattijdig geregistreerd is en gebaseerd is op een loutere verklaring. Verzoeker stelt dat verwerende partij overeenkomstig het Ghanese recht had moeten nagaan of de geboorteakte rechtsgeldig is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 en artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoeker niet

voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat hij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond nu hij enkel een laattijdig geregistreerde geboorteakte heeft voorgelegd die gebaseerd is op loutere verklaringen, zodat er geen rekening mee kan worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt die motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt verwerende partij op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303). Verwerende partij is de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van die bevoegdheid na te gaan of de afstammingsband bewezen werd.

In casu werd vastgesteld dat de geboorteakte dat werd voorgelegd ter bewijs van de bloedverwantschap, laattijdig werd geregistreerd. Uit de in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' van 12 augustus 2015 blijkt dat de geboorte van verzoeker op 18 november 2011 en dus ruim 20 jaar na de eigenlijke geboorte van verzoeker. Gelet op het feit dat dit document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, kan er geen rekening mee worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming.

Het voorgelegde 'verification of birth certificate', d.d. 14 augustus 2015 en de verklaring op eer vanwege zijn moeder, d.d. 26.08.2015 doen geen afbreuk aan bovenstaande verstellingen.

Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Verzoeker toont met zijn verwijzing naar informatie afkomstig van de site www.refworld.org niet aan als zou verwerende partij onterecht tot die conclusie zijn gekomen. Uit de informatie afkomstig van die site lijkt verzoeker te kunnen afleiden dat laattijdige geboorteregistraties in Ghana een meer dan normale zaak is. Terwijl na raadpleging van die site slechts kan worden vastgesteld dat wordt aangegeven dat een "Certified Copy" wordt afgegeven om laattijdige registraties voor volwassenen te documenteren, op grond van oncontroleerbare verklaringen. ("Certified Copy" may be issued for duplication of an earlier registration of birth, or to document late registration, mostly for adults (on the basis of unverifiable affidavits)).

Verzoeker stelt dat niet gemotiveerd wordt waarom de geboorteakte zou strijden met de Ghanees wetgeving, terwijl de bestreden beslissing gesteund is op het feit dat er met die akte geen rekening kan worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming daar het gesteund is op verklaringen. Verzoeker ontkent, noch weerlegt het motief dat de geboorteakte werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, zodat er in casu op kennelijk redelijke wijze geen rekening mee kan worden gehouden bij het op betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming.

Dienaangaande kan verwezen worden naar het arrest gewezen in het kader van het beroep door verzoeker ingesteld tegen de vorige beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten:

"Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat dergelijke geboorteakte wordt opgesteld op basis van loutere verklaringen, zodat in casu op kennelijk redelijke wijze geen bewijswaarde aan dergelijk document wordt toegekend." (RvV 25 juni 2015, nr. 148.496)

De Raad stelde dat verzoeker met zijn betoog de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk maakt en achtte het eerste middel is ongegrond.

Zie ook RvV 14 januari 2015, nr. 136.180:

"Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat dergelijke geboorteakte wordt opgesteld op basis van loutere verklaringen zodat op kennelijk redelijke wijze terecht geen bewijswaarde aan dergelijk document in casu kan worden toegekend."

Bovendien wordt in de bestreden beslissing evenwel uitdrukkelijk aangegeven dat het bewijs van afstamming kan worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd door een bij de FOD buitenlandse zaken op te starten procedure. Indien de resultaten van die test positief zijn, kan dit worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe aanvraag. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij geen DNA-test zou kunnen ondergaan teneinde de afstammingsband met zijn voorgehouden moeder, mevrouw A. P. D. vast te stellen.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst verwerende partij erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het

administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden. (RvV 25 juni 2015, nr. 148.496)

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad, dient tevens te worden opgemerkt dat die arresten, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben. Verzoeker toont evenmin aan zich in gelijke omstandigheden te bevinden als die waarvan sprake is in de door hem aangehaalde arresten. Immers wordt in de thans bestreden beslissing niet verwezen naar artikel 27 van het WBIPR, wat in de door hem aangehaalde arresten wel het geval is.

Met zijn betoog maakt de verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijven voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855) en dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijf weigert omdat de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende is bewezen door de geboorteakte die werd voorgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de laattijdige registratie van de geboorteakte, louter gebaseerd op verklaringen, die werd voorgelegd in het kader van de aanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat, gelet op het geheel van deze elementen, de authenticiteit en de inhoud van beide voorgelegde geboorteakten niet kan worden erkend.

De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de door haar neergelegde geboorteakte niet afdoende is. Zij wijst op het onderzoek dat overeenkomstig voormeld artikel 27 van het WIPR moet worden gevoerd. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat de voormelde motivering geenszins aantoonst dat de gemachtigde van de staatssecretaris de rechtsgeldigheid van de neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht, dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen en dat niet wordt gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

Vooreerst moet wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen juridische grondslag wordt aangegeven, waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zijn conclusie van niet-erkenning van de geboorteakten steunt. Zowel in het verzoekschrift als in de nota met opmerkingen wordt er toepassing gemaakt van artikel 27 van het WIPR.

In casu werd een buitenlandse geboorteakte voorgelegd als bewijs van de afstammingsband. De erkenning of niet-erkenning van de buitenlandse geboorteakten diende dan ook te gebeuren volgens de bepalingen van het WIPR. Artikel 27 van het WIPR bepaalt in het bijzonder:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van *'de plano'* erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Uit voormeld artikel 27 blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het WIPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Volgens de verzoekende partij is dit het Ghanese recht, de gemachtigde van de staatssecretaris doet hierover echter in het geheel geen uitspraak. Ook blijkt uit voormeld artikel 27 dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR – ook dit recht is volgens de verzoekende partij het Ghanese recht, maar ook wat dit aspect betreft, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover in het geheel geen uitspraak doet –, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van voormeld wetboek. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft, heeft voormeld artikel 18 betrekking op wetsontduiking en voormeld artikel 21 op de openbare orde-exceptie.

Zoals eerder gesteld ontbeert de bestreden beslissing een juridische grondslag voor de niet-erkenning van de geboorteakten. Er is geen enkele verwijzing naar artikel 27 van het WIPR hoewel dit het wettelijk kader is dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst. Verder blijkt uit de bestreden beslissing zelfs niet aan de hand van welk recht de gemachtigde van de staatssecretaris de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan en blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins of de gemachtigde van de staatssecretaris gemeend heeft dat de *“laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen”*, overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht, de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm van wetsontduiking is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 zodoende zijn geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij op 24 maart 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS